

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **Bc. J. K.**, zastoupen JUDr. Martinem Karešem, advokátem se sídlem Vinohradská 938/37, Praha 2, proti žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2023, čj. VS-214061-10/ČJ-2022-80000L-51ODV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 30. 8. 2023, čj. 52 Ad 2/2023-35,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 30. 8. 2023, čj. 52 Ad 2/2023-35, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2023, čj. VS-214061-10/ČJ-2022-80000L-51ODV, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **24 456 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Martina Kareše, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ředitel Věznice Pardubice (dále jen „prvostupňový orgán“) rozhodnutím z 12. 12. 2019 udělil žalobci služební volno při studiu při výkonu služby (dále jen „studijní volno“) podle § 73 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“). Rozhodnutím z 12. 10. 2022 (dále

jen „prvostupňové rozhodnutí“) prvostupňový orgán uložil žalobci, aby uhradil bezpečnostnímu sboru náklady spojené s poskytnutím studijního volna ve výši 34 721 Kč. Žalobce totiž, dle prvostupňového rozhodnutí, nedodržel v rozsahu 222 dnů svoji povinnost setrvat po ukončení studia ve služebním poměru po dobu odpovídající době trvání studia ve smyslu § 74 odst. 1 věty druhé služebního zákona. Prvostupňový orgán měl za to, že žalobce byl povinen setrvat ve služebním poměru po dobu, která odpovídala době od 12. 12. 2019 do ukončení studia, neboť rozhodnutím z 12. 12. 2019 mu bylo studijní volno uděleno bez časového omezení. Žalobce měl naopak za to, že byl povinen setrvat ve služebním poměru jen po tu dobu, po kterou měl udělené časově omezené studijní volno. O poskytnutí studijního volna v žádosti z 25. 11. 2019 žádal pouze do září 2020 (studium probíhalo od září 2017 do srpna 2021 – další okolnosti tohoto sporu jsou detailněji popsány v bodech 4 až 7 v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích). Toto prvostupňové rozhodnutí bylo v odvolacím řízení potvrzeno v záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaného. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke krajskému soudu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud úvodem svého rozsudku zrekapituloval ustanovení § 73 a 74 služebního zákona. Služební funkcionář nejprve vydává rámcové rozhodnutí o poskytování úlev při studiu, tedy v podstatě vydává souhlas se studiem. *Pro futuro* rozhoduje o tom, v jakém režimu se budou posuzovat žádosti příslušníka bezpečnostního sboru o udělování konkrétního studijního volna. Doba odpovídající době studia ve smyslu § 74 odst. 1 věty druhé služebního zákona počíná běžet od okamžiku, kdy příslušník se souhlasem funkcionáře mohl začít čerpat studijní volno, a končí dnem, kdy příslušník vykonal poslední část státní závěrečné zkoušky. Toto období, kdy příslušník může čerpat studijní volno, však může být stanoveno odlišně v závislosti na rozhodnutí funkcionáře. Na žádost příslušníka může být ukončeno i dříve, než bude podle školských předpisů studium ukončeno. Krajský soud proto musí korigovat právní názor žalovaného, že studijní volno se uděluje jen na dobu trvání studia. Studijní volna mohou být totiž udělována jen na určitá období (rozsudek NSS z 27. 11. 2013, čj. 6 Ads 33/2013-31). Krajský soud se dále zaměřil na otázku, zda mohl žalobce čerpat služební volno bez omezení až do dne poslední části státní závěrečné zkoušky či zda toto čerpání bylo omezeno např. zamítavým rozhodnutím funkcionáře či žádostí žalobce o ukončení poskytování studijního volna.

[3] Krajský soud uvedl, že rozhodnutí z 12. 12. 2019 je materiálně rámcovým rozhodnutím o poskytování úlev při studiu. Ačkoliv je v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno, že žalobce požádal o udělení služebního volna do září 2020, tak ve výroku tohoto rozhodnutí je uvedeno, že se žalobci uděluje studijní volno v rozsahu stanoveném v § 73 odst. 2 písm. b) služebního zákona. Časový rozsah od vydání rozhodnutí (12. 12. 2019) do září 2020 tedy neodpovídá rozsahu podle odkazovaného ustanovení, ze správního spisu ani nevyplývá, že by se konkrétně mělo jednat o volno nezbytné k účasti na studijních soustředěních či konzultacích. Z rozhodnutí vyplývá i povinnost setrvat ve služebním poměru po dobu odpovídající době studia ve smyslu § 74 služebního zákona. Žalovaný v přezkoumávaném rozhodnutí dospěl k závěru, že pokud by se rozhodnutí z 12. 12. 2019 vztahovalo pouze na období do září 2020, tak by tato skutečnost měla za následek, že by správní orgány nemohly do doby dle § 74 odst. 1 věty druhé služebního zákona zahrnovat také dobu od října 2020 do dne ukončení studia. S tímto hodnocením se však krajský soud neztotožňuje. Pro tuto věc je pouze relevantní, zda žalobce měl

pokračování

po celou dobu od vydání rozhodnutí z 12. 12. 2019 do ukončení studia možnost čerpat studijní volno; není relevantní, na jakou část studia se toto rozhodnutí vztahuje. I pokud by se totiž toto rozhodnutí vztahovalo pouze na období do září 2020, tak žalobce měl možnost požádat o další takové rozhodnutí i po uplynutí této doby.

[4] Dle krajského soudu přitom z ničeho nevyplývá, že by žalobce v období od vydání rozhodnutí z 12. 12. 2019 do ukončení svého studia dne 25. 8. 2021 nemohl studijní volno čerpat či že by požádal o ukončení možnosti toto studijní volno čerpat. Ačkoliv rozhodnutí z 12. 12. 2019 mohlo vzbuzovat dojem, že studijní volno může žalobce čerpat pouze v období do září 2020, tak ve skutečnosti čerpání studijního volna od října 2020 nijak neomezuje. Je tedy irelevantní, zda byl prvostupňový orgán vázán rozsahem žádosti žalobce. Krajský soud proto, navzdory dílčím korekcím rozhodnutí žalovaného, souhlasí s žalovaným v tom, že doba odpovídající době trvání studia činí 623 dnů. Prvostupňový orgán tedy správně dospěl ke stanovení poměrné částky ve výši 34 721 Kč. Krajský soud souhlasí s žalovaným také v tom, že odkaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze z 3. 11. 2011, čj. 11 Ca 327/2009-28, není na nyní projednávanou věc případný. V odkazovaném případě bylo žalobkyni znemožněno čerpat studijní volno po celou dobu studia. Městský soud proto dospěl k závěru, že jako dobu studia lze chápat pouze tu dobu, kdy žalobkyně skutečně mohla studijní volno čerpat. Naopak v nyní posuzované věci mohl žalobce studijní volno čerpat při celé délce studia.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že i v období od října 2020 mohl studijní volno čerpat. Z rozhodnutí z 12. 12. 2019 a ze zprávy vedoucí personálního oddělení Věznice Pardubice z 22. 9. 2020, která stěžovatele upozornila, že pro období od října 2020 by si měl podat novou žádost, vyplývá, že stěžovatel nemohl čerpat studijní volno v období od října 2020. Stěžovatel nesouhlasí ani s tím závěrem krajského soudu, dle kterého by k omezení doby poskytování studijního volna mohlo vést pouze, zamítnutí jeho další žádosti či jeho žádost o ukončení těchto úlev. Dle stěžovatele naopak pro vymezení období, kdy lze studijní volno čerpat, postačuje žádost s časovým omezením. Není nutné, aby stěžovatel později, *de facto* duplicitně, ještě žádal o ukončení těchto úlev. Krajský soud dále konstatoval, že časové období od vydání rozhodnutí z 12. 12. 2019 do září 2020 neodpovídá žádné ze studijních povinností podle § 73 odst. 2 písm. b) služebního zákona, konkrétně účasti na studijních soustředěních či konzultacích. Dle stěžovatele se však krajský soud mylí v tom, že žádost o udělení studijního volna je nutno vztáhnout ke konkrétní studijní povinnosti a že tedy nelze omezit poskytování studijního volna časově. Stěžovatel se domnívá, že pro výpočet případné náhrady nákladů studia je nutné naopak zohlednit časové, nikoliv věcné vymezení tohoto studia. Nic nebrání tomu, aby příslušník bezpečnostního sboru vymezil dobu čerpání studijního volna již ve své žádosti o poskytnutí tohoto volna. Ostatně prvostupňový orgán této žádosti stěžovatele vyhověl rozhodnutím z 12. 12. 2019.

Vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Rozhodnutí z 12. 12. 2019 bylo rámcovým rozhodnutím, které nijak nepředjímá, kdy a v jakém rozsahu bude studijní volno konkrétně čerpáno. To vyplývá také z rozsudku čj. 6 Ads 33/2013-31, bodu 29. Toto rozhodnutí není možné vydat pouze na konkrétní časový úsek. Stěžovatel však mohl požádat o ukončení těchto úlev. Z rozhodnutí z 12. 12. 2019 nevyplývá, že stěžovateli bude poskytováno volno v omezeném časovém období. Sdělení personálního oddělení Věznice Pardubice nehraje v tomto případě roli, neboť stěžovatel si musel být vědom toho, že o jeho právech a povinnostech rozhoduje pouze ředitel věznice jakožto služební funkcionář.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se úvodem zaměřil na otázku, zda stěžovatel skutečně žádal o poskytnutí studijního volna pouze pro období do září 2020, tedy jen na omezenou dobu. Řízení o poskytnutí studijního volna, jak ostatně vyplývá ze samotného textu ustanovení § 73 odst. 2 služebního zákona, je totiž řízením o žádosti: *Příslušníkovi lze na jeho žádost udělit služební volno při studiu při výkonu služby na střední škole, vyšší odborné škole nebo vysoké škole, které je nezbytné pro výkon služby (...)*. Pokud je řízení zahájeno na žádost, je žadatel tím, kdo vymezuje předmět řízení a s tímto předmětem též disponuje. Správní orgán je rozsahem podané žádosti vázán (rozsudek NSS z 16. 8. 2018, čj. 1 As 165/2018-40, bod 16). Zároveň platí, že služební zákon neobsahuje ustanovení, které by vylučovalo aplikaci zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a proto lze tento obecný procesní předpis subsidiárně aplikovat i na řízení podle služebního zákona (rozsudek NSS z 29. 3. 2018, čj. 5 As 8/2017-26, bod 21). Výše popsaná obecná zásada řízení o žádosti, tj. že správní orgán je vázán rozsahem žádosti, se tedy uplatňuje i v řízení podle § 73 odst. 2 služebního zákona.

[9] Závěr, že dobu poskytování studijního volna lze omezit i na kratší dobu, než je celková doba studia, konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 6 Ads 33/2013-31, na který se odkazoval i krajský soud: *„Nejvyšší správní soud nevylučuje, že samotná doba odpovídající době trvání studia, tedy doba trvání závazku setrvat po ukončení studia ve služebním poměru, může být posouzena nikoli jako doba studia podle příslušných školských předpisů, nýbrž odlišně jako doba, po kterou z rozhodnutí služebního funkcionáře trval režim poskytování služebního volna při studiu, bez ohledu na to, zda příslušník svůj nárok uplatnil a čerpal (§ 73 odst. 3 služebního zákona). Jinak řečeno, zákon nevylučuje, aby poskytování služebních úlev mohlo být z rozhodnutí služebního funkcionáře na žádost příslušníka předčasně ukončeno dříve, než bude i podle školských předpisů studium ukončeno“* (bod 37 odkazovaného rozsudku). Není přitom rozhodné, že tak učinil nad rámec rozhodovacích důvodů. Podobný závěr pak konstatoval i krajský soud v bodě 22 svého rozsudku: *„Soud přitom nevylučuje, že pokud příslušník požádá o poskytnutí studijního volna, resp. o vydání rámcového rozhodnutí o poskytování úlev při studiu, jen na určité období (například pro účely posledního ročníku studia), bude se toto rozhodnutí vztahovat jen na toto období.“* Tato výchozí úvaha krajského soudu je tedy správná.

[10] Nejvyšší správní soud ověřil, že z odůvodnění rozhodnutí z 12. 12. 2019 vyplývá, že stěžovatel žádal o možnost čerpání studijního volna pouze pro období do září 2020.

pokračování

O rozsahu stěžovatelovy žádosti tedy prvostupňový orgán v době, kdy rozhodoval o udělení studijního volna, zjevně věděl a neměl o něm pochybnost. Pokud by totiž pochybnost měl, bylo by na místě stěžovatele vyzvat k odstranění vad žádosti (§ 37 odst. 3 správního řádu), neboť o (co do rozsahu) nejasné žádosti nelze meritorně rozhodovat. Tímto způsobem však prvostupňový orgán nepostupoval. V později vedeném řízení o uložení povinnosti uhradit bezpečnostnímu sboru náklady spojené s poskytnutím studijního volna ve zprávě pro odvolací orgán z 3. 11. 2022 sice prvostupňový orgán uvedl: „*Argumentace odvolatele se soustředí na tvrzení, že účastník řízení žádal o poskytnutí studijního volna nikoli do skončení studia, ale toliko do 30. 9. 2020 (písemná žádost účastníka řízení o studijní volno toto neobsahuje) (...).*“ Z tohoto konstatování prvostupňového orgánu nicméně nevyplývá, že by tento orgán nevěděl o stěžovatelově vůli; z tohoto konstatování pouze vyplývá, že stěžovatel tuto svoji vůli neuvedl v písemné žádosti (v žádosti z 25. 11. 2019 stěžovatel skutečně tento požadavek nevznnesl; patrně jej vznesl ústně – bod 5 rozsudku krajského soudu). To potvrzuje i email z 22. 9. 2020, kterým vedoucí personálního oddělení stěžovateli sdělovala, že s ohledem na pokročilý čas bude třeba požádat o prodloužení studijního volna. I tento email lze vzít v potaz na podporu závěru o tom, že stěžovatel žádal o možnost čerpání studijního volna pouze pro období do září 2020 a že právě tento režim čerpání studijního volna mu byl rozhodnutím z 12. 12. 2019 povolen. Relevanci této listiny nelze odmítnout pouze s tím, že o právech a povinnostech příslušníků bezpečnostních sborů rozhoduje pouze služební funkcionář. Taktéž žalovaný na straně 5 svého rozhodnutí připustil, že podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí stěžovatel žádal o možnost čerpání studijního volna pro období do září 2020. K tomu však žalovaný konstatoval, že dobu poskytování služebního volna nelze takto časově omezit. Tento závěr žalovaného již korigoval krajský soud v bodě 22 svého rozsudku a Nejvyšší správní soud se s touto korekcí ztotožňuje.

[11] Nejvyšší správní soud sice souhlasí s žalovaným a krajským soudem v tom, že výrok rozhodnutí z 12. 12. 2019 nestanoví žádné časové období či omezení, ve kterém mělo být umožněno čerpání studijního volna, avšak toto rozhodnutí je třeba posuzovat v kontextu jeho odůvodnění, ze kterého toto časové omezení jasně plyne. Stěžovatel, jemuž bylo rozhodnutí z 12. 12. 2019 adresováno, tedy na jeho základě a v důvěře v něj legitimně očekával, že obsah tohoto rozhodnutí bude nadále určující pro režim vzájemných práv a povinností mezi ním a bezpečnostním sborem.

[12] V této souvislosti je třeba ještě dovysvětlit konstatování krajského soudu v bodě 27 jeho rozsudku: „*Posouzení zákonnosti samotného rozhodnutí (z 12. 12. 2019) o poskytnutí služebního volna přitom není předmětem tohoto řízení.*“ Krajský soud tímto konstatování patrně chtěl sdělit, že v tomto řízení nemůže uvedené rozhodnutí přezkoumávat a případně zrušit. V tom má pravdu, což ale neznamená, že od tohoto rozhodnutí může soud v nyní probíhajícím řízení zcela odhlédnout. To by soud mohl pouze v případě, že by šlo o rozhodnutí nicotné. Nicotnost však způsobují pouze ty nejzávažnější, nejtěžší a rovněž i nezhojitelné vady. Naopak v případě „obvyklých vad“ správních rozhodnutí (včetně nezákonnosti) se uplatní zásada presumpce správnosti a platnosti správních aktů. Za takovou (obvyklou) vadu by bylo možné považovat to, že časové omezení, ve kterém mělo být umožněno čerpání studijního volna, nebylo uvedeno ve výroku rozhodnutí, ale pouze v jeho odůvodnění. To však nemá vliv na to, že z rozhodnutí z 12. 12. 2019

a z takto omezené doby čerpání studijního volna, měly správní orgány v tomto řízení vycházet.

[13] Jestliže příslušník ukončí studium, v rámci něhož měl studijní volno povoleno pouze v omezeném období a pouze v tomto období studijní volno čerpal, bude se povinnost setrvat ve služebním poměru podle § 74 služebního zákona odvíjet pouze od tohoto omezeného období, neboť příslušník velkou část svého studia realizoval bez využití úlev podle § 73 odst. 2 služebního zákona. Jde totiž o to, že až možnost příslušníka využívat tyto úlevy, a nikoliv již jeho samotné studium, které bude v takových případech z části realizovat v soukromém volnu, zakládá jeho povinnost setrvat ve služebním poměru podle § 74 služebního zákona. V takových případech se tedy *doba odpovídající době trvání studia* podle § 74 odst. 1 služebního zákona bude odvíjet od délky doby, pro kterou příslušník žádal o úlevy podle § 73 odst. 2 tohoto zákona, jestliže mu je funkcionář schválil, a po kterou následně příslušník úlevy čerpal. Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že význam pro nyní projednávanou věc by mohla mít pouze žádost stěžovatele o ukončení poskytování těchto úlev anebo zamítnutí žádosti stěžovatele o poskytování těchto úlev.

[14] Krajský soud se ostatně také zabýval na významem rozhodnutí z 12. 12. 2019 a v bodě 24 svého rozsudku konstatoval: „*Soud má za to, že rozhodnutí o poskytnutí služebního volna ze dne 12. 12. 2019 je materiálně právě rámcovým rozhodnutím o poskytování úlev při studiu.*“ Tento typ rámcového rozhodnutí definoval krajský soud v bodě 20 svého rozsudku takto: „*Tímto rozhodnutím se ještě neuděluje studijní volno na konkrétní dny a v konkrétním rozsahu, toliko se jím vytváří předpoklad pro jeho čerpání, resp. určuje se jím pro futuro režim posuzování nároků příslušníka na udělení konkrétního studijního volna. (...) Prostřednictvím jednotlivých rozhodnutí o udělení služebního volna na konkrétní den a čas je potom rozhodováno o konkrétním způsobu, místě a času výkonu služby.*“ Krajský soud tedy konstatoval, že smyslem rozhodnutí z 12. 12. 2019 tedy nemělo být udělení studijního volna na konkrétní dny, ale pouze stanovení rámcového souhlasu pro tato následná dílčí volna. Tato závěry evidentně vychází ze závěrů rozsudku čj. čj. 6 Ads 33/2013-31, bodu 29, a jsou správné. Krajský soud však dále konstatoval: „*(...) časový rozsah od vydání daného rozhodnutí (12. 12. 2019) do září 2020 však neodpovídá žádnému konkrétnímu časovému rozsahu, který je předvídan v § 73 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, ze správního spisu se ani nepodává, že by se mělo jednat konkrétně o studijní volno za účelem účasti na studijních soustředěních či konzultacích*“ (bod 24 rozsudku krajského soudu). Krajský soud tak na jednu stranu správně uvedl, že rozhodnutí z 12. 12. 2019 by mělo být pouze rámcové; na stranu druhou však omezení časového rozsahu možnosti využívat studijní volno (od 12. 12. 2019 do září 2020) zpochybňuje tím, že požadovaný časový rozsah do září 2020 neodpovídá žádné z časových dotací podle § 73 odst. 2 písm. b) služebního zákona. K tomu musí Nejvyšší správní soud upozornit, že rámcové rozhodnutí z 12. 12. 2019 se nemuselo a ani nemohlo vztahovat ke konkrétním událostem spjatým s jeho studiem. Toto rozhodnutí pouze založilo možnost čerpání studijního volna. Jak ostatně vyplývá z citovaného bodu 20 rozsudku krajského soudu, studijní volno pro konkrétní studijní události (např. soustředění či konzultace) má být předmětem až jednotlivých dílčích rozhodnutí o udělení volna.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, přikročil Nejvyšší správní soud i k jeho zrušení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s. Žalovaný je vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušujícím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný tak v novém řízení bude vycházet z toho, že stěžovatel měl rozhodnutím z 12. 12. 2019 schválen režim poskytování studijního volna podle § 73 odst. 2 tohoto zákona pouze na omezenou dobu, což byla doba od 12. 12. 2019 do konce září 2020, a že takové omezení zákon o služebním poměru nezakazuje. Právě opačný názor byl podstatou rozhodnutí žalovaného, které ovšem z výše uvedených důvodů nemohlo obstát.

[16] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatel úspěšný byl, a proto má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti. Žalovaný naopak úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[17] Náklady stěžovatele za řízení o žalobě tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a odměna advokáta. Ta zahrnuje 3 úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky k vyjádření žalovaného (§ 11 odst. 1 písm. a) d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], přičemž za každý z nich náleží částka 3 100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu) a paušální náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za řízení o žalobě tak zástupci stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 10 200 Kč [3 x (3 100 + 300)]. Jelikož je zástupce stěžovatele plátcem DPH, zvyšuje se tato částka o částku 2 142 Kč odpovídající 21 % DPH na celkovou částku 12 342 Kč. Celkové náklady stěžovatele za řízení o žalobě, včetně zaplaceného soudního poplatku, tak činí 15 342 Kč.

[18] Náklady stěžovatele za řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost a odměna advokáta za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu). Za každý úkon náleží částka 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Za řízení o kasační stížnosti tak zástupci stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč. Jelikož je zástupce stěžovatele plátcem DPH, zvyšuje se tato částka o částku 714 Kč odpovídající 21 % DPH na celkovou částku 4 114 Kč. Celkové náklady stěžovatele za řízení o kasační stížnosti, včetně zaplaceného soudního poplatku, tak činí 9 114 Kč.

[19] Celková výsledná částka nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti tedy činí 24 456 Kč. Žalovaný je povinen zaplatit stěžovateli tuto částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Martina Kareše (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. září 2024

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu